

- Det *er* jo længe siden, sagde hun. Hun kunne ikke lade være med at lægge mærke til, at han blev stående med koteletterne i hånden uden at lægge dem i kurven.

- Hvordan har du det? spurgte han.

- Jo tak, fint. Og du?

Hun havde knap sagt det, før hun tænkte: han er minsandten ikke alene om at være banal.

Han svarede ikke, men lagde koteletterne i kurven. Så så han på hende. Det skæve smil kom igen.

- Ikke så fint, sagde han.

Hvad kunne han mene med det?

Hendes tanker sprang tilbage til dengang. I de fire år uddannelsen varede, havde de gået på det samme hold, og hun havde lagt mærke til ham lige fra begyndelsen.

Kærlighed ved første blik? Havde det været det? Det havde det vel, for nu at blive ved det banale. Hvad skal man ellers kalde det? Den der fornemmelse af at man er fuldstændig fortabt, hvis den ikke bliver gengældt.

Og det blev den jo ikke. Tiderne var anderledes dengang. Omgangsformen var meget mere blufærdig. Eller måske var den bare hæmmet?

Hun havde i hvert fald selv været hæmmet. Forsigtig og tilbageholdende. Og temmelig rådvild. Hun anede faktisk ikke, hvordan hun skulle *vis* ham, hvordan det stod til med hende. Nutidens snak om at "score" var helt utænkelig dengang. Luk-ketheden om sex og prævention havde sine omkostninger. Pæne piger tog ikke initiativet. Ikke på den måde.

Så hun nøjedes med at gå rundt i håbet om at han selv ville opdage det. Og det gjorde han jo ikke. Ikke før ...

- Har du travlt? spurgte han.

Hun var lige ved at spørge, hvorfor han spurgte om det, men så tog hun sig i det og rystede på hovedet. Nej, hun havde ikke travlt.

- Så har du måske tid til en kop kaffe? fortsatte han. Hvis du ellers er